

11 Απριλίου, 1996

ΠΙΚΗΣ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ,
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΚΑΛΛΗΣ, Δ/στές)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ DAVID LEE CARTER (ΑΡ. 3)
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ HABEAS CORPUS,

Εφεσείων,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσιβλήτου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9614)

---

*Προνομακά εντάλματα — Habeas corpus — Επιτρεπτόν υποβολής διαδο-
χικών αιτήσεων στηριζομένων επί των ιδίων γεγονότων ή γεγονότων
που θα μπορούσαν να προβληθούν με την πρώτη.*

5 *Δεδικασμένο — Δημιουργία δεδικασμένου από αποφάσεις επί αιτήσεων
για έκδοση προνομακίων ενταλμάτων — Έκταση δεδικασμένου.*

10 Οι Η.Π.Α., ζήτησαν την έκδοση του αιτητή προς εκδίκαση του για
αριθμό αδικημάτων. Το Επαρχιακό Δικαστήριο, διέταξε την απόλυση
του μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης υπό όρους, που ο αιτητής δεν
μπόρεσε να τηρήσει και ως εκ τούτου δεν απολύθηκε. Ο αιτητής κατα-
χώρισε αίτηση για έκδοση εντάλματος habeas corpus, η οποία εκδικά-
στηκε από Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου και απορρίφθηκε και
15 εν συνέχεια άσκησε έφεση. Παράλληλα υπέβαλε και νέα αίτηση για
habeas corpus. Αμέσως μετά την απόρριψή της, καταχώρισε και νέα
στην οποία εκδόθηκε η εφεσιβαλλόμενη απόφαση.

20 Ο Δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου που εκδίκασε πρωτόδικα
την υπόθεση, αποφάσισε ότι δεν υπάρχει δυνατότητα υποβολής διαδο-
χικών αιτήσεων για habeas corpus πάνω στη βάση των ιδίων γεγονότων.

25 Κατά τον εφεσείοντα η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστή ήταν
λανθασμένη και ανέπτυξε σειρά λόγων έφεσης, αλλά συμφώνησε ότι
αυτοί μπορούσαν να εξεταστούν μόνο εφόσον ήθελε θεωρηθεί ότι η αί-
τησή του ήταν παραδεκτή.

Αποφασίστηκε ότι:

- (1) Κατά το Άρθρο 155.4 του Συντάγματος η αποκλειστική δικαιοδοσία έκδοσης προνομακίων ενταλμάτων μεταξύ των οποίων και το *habeas corpus* ανήκει στο Ανώτατο Δικαστήριο και η άσκηση αυτής της δικαιοδοσίας από ένα ή ενδεχομένως περισσότερους Δικαστές εξαντλεί την πρωτοβάθμια δικαιοδοσία του. 5
- (2) Οι αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου στη δικαιοδοσία του για έκδοση προνομακίων ενταλμάτων συμπεριλαμβανομένου του *habeas corpus*, δημιουργούν δεδικασμένο. 10
- (3) Το δημιουργούμενο δεδικασμένο δεν αφορά μόνο τα όσα προβλήθηκαν στην πρώτη διαδικασία αλλά και σε σχέση με εκείνα που θα μπορούσαν να είχαν προβληθεί ως ενταγμένα στο πλαίσιο του αντικειμένου της αλλά δεν προβλήθηκαν. 15
- (4) Ορθά αποφασίστηκε πρωτοδικώς ότι δεν μπορούν να προβληθούν με μεταγενέστερη αίτηση *habeas corpus* λόγοι που μπορούσαν να προβληθούν στην προηγούμενη. 20

Η έφεση απορρίφθηκε.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- Eleko v. Government of Nigeria [1928] A.C. 459;* 25
- In Re Hastings (No. 2) [1958] 3 All E.R. 625,*
- In Re Hastings (No. 3) [1959] 1 All E.R. 689,* 30
- In Re Tarling [1979] 1 All E.R. 981,*
- Δημοκρατία v. Σαμπιών (1991) 1 Α.Α.Δ. 848,* 35
- Κάρτερ (Αρ. 2), (1996) 1 Α.Α.Δ. 371,*
- Διευθυντής των Φυλακών v. Τζεννάρο Περέλλα (1995) 1 Α.Α.Δ. 217,*
- Level Tachexcavs Ltd (1995) 1 Α.Α.Δ. 1105,* 40
- Henderson v. Henderson [1843-1860] All E.R. Rep. 378,*
- Theori and Another v. Djoni and Another (1984) 1 C.L.R. 296,*

Arnold v. NatWest Bank Plc [1991] 2 A.C. 93,

The "Indian - Grace" [1994] 2 Lloyd's Law Rep. 331,

5 *Παμπορίδης v. Κτηματικής Τραπεζής Κύπρου Λτδ (1995) 1 Α.Α.Δ. 670.*

Έφεση.

10 Έφεση από τον αιτητή κατά της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου (Χρυσοστομής, Δ.) που δόθηκε στις 12.1.1996 (Αρ. Αίτησης 223/95), με την οποία απορρίφθηκε αίτημά του για έκδοση εντάλματος Habeas Corpus.

Σ. Δράκος, για τον Εφεσίοντα.

15

Γ. Στυλιανίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Εφεσίβλητους.

20 ΠΙΚΗΣ, Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Κωνσταντινίδης.

25 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Εκκρεμούσας της αίτησης για την έκδοση του εφεσίοντα στις ΗΠΑ προς εκδίκασή του για αριθμό αδικημάτων, διατάχθηκε η απόλυσή του υπό τον όρο της παράδοσης του διαβατηρίου του και της υπογραφής από τον ίδιο και τη σύζυγό του εγγύησης ύψους £25.000 προς διασφάλιση της εμφάνισής του στο Επαρχιακό Δικαστήριο. Η εγγύηση υπεγράφη αλλά ο εφεσίων δεν παρέδωσε το διαβατήριό του. Κατά τον ισχυρισμό του, είχε κλαπεί. Οι εφεσίβλητοι επανήλθαν με αίτημα για διαφοροποίηση των 30 όρων. Ο εφεσίων εμφανιζόταν στο Δικαστήριο κατά τις διαδικασίες που μεσολάβησαν αλλά θεωρούσαν ότι η κακή οικονομική κατάσταση, τόσο η δική του όσο και της συζύγου του, σε συνδυασμό με τη μη παράδοση του διαβατηρίου, καθιστούσαν την προσωπική τους εγγύηση ανεπαρκή. Το Επαρχιακό Δικαστήριο, αφού άκουσε 35 τις δυο πλευρές, ενέκρινε το αίτημα. Ο εφεσίων θα απολυόταν εφόσον υπογραφόταν εγγύηση ύψους £7,000 από αξιόχρεο εγγυητή.

40 Η επιβολή του νέου όρου οδήγησε στην κράτηση του εφεσίοντα αφού δεν εξασφαλιστηκε αξιόχρεος εγγυητής και ο εφεσίων κατήλωσε αίτηση για έκδοση εντάλματος habeas corpus. Πρόκειται για την αίτηση 214/95 η οποία εκδικάστηκε από Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου και απορρίφθηκε. Ο εφεσίων, ενώ άσκησε έφεση κατά της απόφασης εκείνης, την Πολιτική Έφεση 9596, υπέβαλε και νέα αίτηση για habeas corpus, την 222/95 και αμέσως μετά την απόρ-

ριψη και εκείνης της αίτησης, την 223/95 στην οποία εκδόθηκε η εφεσισβαλλόμενη απόφαση.

Το προεξάροχον ερώτημα αναφέρεται στη δυνατότητα υποβολής διαδοχικών αιτήσεων για habeas corpus πάνω στη βάση των ίδιων γεγονότων. Κατά τον εφεσείοντα, είναι λανθασμένη η αρνητική απάντησή του από το συνάδελφό μας που εκδίκασε πρωτοδίκως την αίτηση. Αναπτύχθηκε και σειρά λόγων έφεσης σε σχέση με άλλες πτυχές της πρωτόδικης απόφασης ή ακόμα σε σχέση με χειρισμούς στο πλαίσιο της πρωτόδικης διαδικασίας αλλά, όπως ορθά δέχθηκε και ο δικηγόρος του εφεσείοντα, αυτά θα προκύψουν για εξέταση μόνο εφόσον θεωρηθεί ότι η αίτησή του ήταν παραδεικτική. Διαφορετικά, θα διατυπώναμε γνώμη πάνω σε θέματα ουσίας που δεν εντάχθηκαν στη δικαιοδοσία μας.

Η άποψη του εφεσείοντα πως έχει το δικαίωμα να απευθυνθεί προς τον κάθε ένα από τους δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου για την έκδοση εντάλματος habeas corpus πάνω στη βάση των ίδιων γεγονότων, στηρίχθηκε σε όσα θεωρούνταν ότι διήπαν το θέμα στην Αγγλία πριν τη θέσπιση του Administration of Justice Act του 1960. (Βλ. *Eleko v. Government of Nigeria* [1928] A.C. 459, The Annual Practice 1958, Τόμος I σελ. 1736). Τα οποία και θα έπρεπε να ισχύσουν και εδώ, όπως και οι άλλες πτυχές του αγγλικού δικαίου ως προς τα προνομιακά εντάλματα, αφού ο δια νόμου ρητός αποκλεισμός αυτής της δυνατότητας στην Αγγλία, δεν μας αφορά.

Στην πραγματικότητα, όμως, με τον Administration of Justice Act του 1960 ρυθμίστηκε νομοθετικά ό,τι είχε ήδη από το 1958 διευκρινιστεί από τη νομολογία. Εκείνο που ουσιαστικά συνιστούσε προσθήκη, ήταν η αναγνώριση δικαιώματος έφεσης εναντίον διατάγματος τόσο για την απόλυση όσο και για την άρνηση απόλυσης προσώπου τελούντος υπό περιορισμό και αυτό, ανεξάρτητα από το κατά πόσο η διαδικασία της αίτησης για habeas corpus ήταν αστική ή ποινική (βλ. Άρθρο 15 του Νόμου). Και επίσης, η υπαγωγή της εξουσίας για άρνηση έγκρισης ποινικής αίτησης για habeas corpus στην αποκλειστική δικαιοδοσία του Divisional Court του Queen's Bench Division, είτε αυτή υπεβλήθη προς το Δικαστήριο εκείνο είτε προς μεμονωμένο δικαστή του. (βλ. Άρθρο 14(1) του Νόμου).

Η δυνατότητα διαδοχικών αιτήσεων για habeas corpus σε διαφορετικό δικαστήριο ή σε διαφορετικούς δικαστές του ίδιου Δικαστηρίου, ήταν απόλυτα συναρτημένη προς τις ιδιαίτερες δομές του αγγλικού συστήματος απονομής της δικαιοσύνης. Και κρίθηκε ότι έπαυσε να υπάρχει εδώ και περισσότερο από ένα αιώνα. Εξηγούν

- το θέμα ο Lord Parker C.J. στην υπόθεση *Re Hastings (No. 2)* [1958] 3 All ER 625 και στη συνέχεια οι δικαστές Vaisey και Harman στη *Re Hastings (No. 3)* [1959] 1 All E.R. 698 που ακολουθήσε. (Βλ. συναφώς Halsbury's Laws of England 4η έκδοση, Τόμος 37, σελ. 447 παράγραφος 585 και Basu's Commentary on the Constitution of India, 6η έκδοση, Τόμος I, σελ. 90.

Μέχρι το 1873 τα αγγλικά Δικαστήρια του Κοινοδικαίου ήταν ανεξάρτητα το ένα από το άλλο. Κανένα από αυτά δεν δεσμευόταν ούτε ήταν υποχρεωμένο να ακολουθήσει το νόμο όπως τον προσδιόριζε το άλλο αλλά ασκούσε τη δική του ανεξάρτητη κρίση. Και εφόσον εθεωρήθη ότι είχαν τουλάχιστον από την εποχή του Habeas Corpus Act του 1640 παράλληλη δικαιοδοσία επί αιτήσεων για την έκδοση διαταγμάτων habeas corpus, η απόρριψη τέτοιας αίτησης από το ένα δικαστήριο δεν απέκλειε την υποβολή όμοιας σε κάποιον από τα άλλα ή στο κάθε ένα από τα άλλα διαδοχικά. Πρέπει εδώ να παρεμβληθεί πως δεν παρεχόταν δικαίωμα έφεσης σε σχέση με αιτήσεις για habeas corpus επί ποινικών θεμάτων.

Τα Δικαστήρια του Κοινοδικαίου λειτουργούσαν ως Δικαστήρια μόνο κατά περιόδους και η κάθε μια από τις 4 περιόδους που υπήρχαν, είχε μικρή χρονική διάρκεια. Αυτή η ρύθμιση σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ασκούσαν δικαιοδοσία επί αιτήσεων για habeas corpus εν ολομειλία (in banc) σήμαινε πως κατά τις μακρές περιόδους των διακοπών, αιτήσεις για habeas corpus, εκ της φύσεώς τους επείγουσες, δεν αποκτούσαν πρόσβαση προς αρμόδιο δικαστήριο, αφού κανένας από τους δικαστές αυτών των Δικαστηρίων δεν είχε εξουσία να ενεργεί για το Δικαστήριο. Με τον Habeas Corpus Act του 1679 (βλ. επίσης τον ομώνυμο του 1816), αναγνωρίστηκε στους δικαστές μεμονωμένα, δικαιοδοσία για την εκδίκαση αιτήσεων για habeas corpus κατά την περίοδο των διακοπών. Απέκτησε έτσι νομοθετική κάλυψη η δυνατότητα διαδοχικών αιτήσεων στον κάθε ένα από τους δικαστές του αρμόδιου δικαστηρίου. Με την ακόλουθη λογική. Ο αιτητής είχε δικαίωμα στη γνώμη του πλήρους Δικαστηρίου. Η αδυναμία να έχει τέτοια απόφαση κατά την περίοδο των διακοπών, έπρεπε να καλυφθεί με το δικαίωμα της υποβολής διαδοχικών αιτήσεων στον κάθε ένα από τους δικαστές του, ξεχωριστά.

Το 1873 ήταν έτος σταθμός στην ιστορία της αγγλικής δικαιοσύνης. Ενδιαφέρει εδώ η μεταρρύθμιση σε ό,τι αφορά στα Δικαστήρια του Κοινοδικαίου. Με τον Supreme Court of Judicature Act του 1873, ενώθηκαν ως αναπόσπαστο μέρος της νέας οντότητας του Supreme Court of Judicature, στο High Court of Justice του οποίου (ειδικά στο Queen's Bench Division που αποτελεί Τμήμα του) και

μεταβιβάστηκε η δικαιοδοσία για την έκδοση διαταγμάτων habeas corpus. Επιπρόσθετα, η νέα συγκρότηση των Δικαστηρίων οδήγησε στην κατάργηση του συστήματος της λειτουργίας τους κατά περιόδους. Το High Court of Justice θα τελούσε εν λειτουργία αδιαλείπτως και το παλαιό καθεστώς των “διακοπών” εξέλιπε. Παράλληλα, πάνω στη βάση των νομοθετικών ρυθμίσεων (βλ. και Order in Council 1880, The Supreme Court of Judicature 1925 και O.59 r.14 των R.S.C.) τα Δικαστήρια δεν ασκούσαν τη δικαιοδοσία τους υποχρεωτικά εν ολομελεία. Η απόφαση δικαστών ή τμημάτων τους στα οποία απονεμόταν δικαιοδοσία ως προς ορισμένο θέμα, συνιστούσε την απόφαση του Δικαστηρίου πάνω στο θέμα εκείνο. 5 10

Κατά συνέπεια, δεν μπορούσε να τίθεται πλέον ζήτημα διαδοχικών αιτήσεων για habeas corpus πάνω στα ίδια γεγονότα σε άλλο ή άλλα Δικαστήρια αφού μόνο ένα δικαστήριο είχε δικαιοδοσία, ούτε σε άλλα Divisional Courts του Queen’s Bench Division (βλ. *Re Hastings (No. 2)* (ανωτέρω)) αλλά ούτε και σε μεμονωμένους δικαστές του αρμόδιου Δικαστηρίου αφού πλέον η απόφαση πάνω στην πρώτη αίτηση συνιστούσε την απόφαση του αρμόδιου δικαστηρίου ως ενιαίας και αδιαίρετης οντότητας. (βλ. *Re Hastings (No. 3)* (ανωτέρω)). 15 20

Και κατά τους Spencer - Bower and Turner στο Res Judicata 2η έκδοση σελ. 54, 55 και 215, η εν πολλοίς συνακόλουθη αντίληψη πως απόρριψη αίτησης για έκδοση διατάγματος habeas corpus δεν είναι “απόφαση” (judgment) ώστε να παράγει δεδικασμένο, την οποία χαρακτηρίζουν ως ανώμαλη κατάσταση, εκλονίσθη. Εν πάση περιπτώσει, ανεξάρτητα από την επάρκεια ή μή της θεωρητικής θεμελίωσής της, θεωρήθηκε ότι με τον Administration of Justice Act του 1960 θεσμοθετήθηκε πλέον η ουσιαστική εξομοίωση των επιπτώσεων από την απόρριψη αίτησης για habeas corpus, με εκείνες του δεδικασμένου. Κατά το Άρθρο 14(2) του Νόμου εκείνου, δεν υποβάλλεται νέα αίτηση πάνω στη βάση των ίδιων λόγων (on the same grounds) είτε στο ίδιο δικαστήριο ή δικαστή ή σε οποιοδήποτε άλλο δικαστήριο ή δικαστή, εκτός αν προσάγεται νέα μαρτυρία (fresh evidence) προς υποστήριξή της. Αυτό το Άρθρο ερμηνεύθηκε στην *Re Tarling* [1979] 1 ALL E.R. 981. Μεταφέρουμε το σχετικό απόσπασμα από τη σελίδα 987: 25 30 35

“Firstly, it is clear to the Court that an applicant for habeas corpus is required to put forward on his initial application the whole of the case which is then fairly available to him. He is not free to advance an application on one ground, and to keep back a separate ground of application as a basis for a second or renewed application to the 40

court.

5 The true doctrine of estoppel known as *res judicata* does not apply to the decision of this court on an application for habeas corpus: we refer to the words of Lord Parker CJ, delivering the judgment of the court in ***Re Hastings (No 2.)*** [1958] 3 All ER 625 at 631. There is, however, a wider sense in which the doctrine of *res judicata* may be applicable, whereby it becomes an abuse of process to raise in subsequent proceedings matters which could, and therefore should, have been litigated in earlier proceedings: see the judgment of the Privy Council (Lord Morris, Lord Cross and Lord Kilbrandon) in ***Yat Tung Investment Co Ltd v. Dao Heng Bank Ltd*** [1975] AC 681. In our judgment, that principle is applicable to proceedings for habeas corpus, whether under the 1967 Act or under the general jurisdiction of the court although, no doubt, the stringency of the application of the principle may be different in cases concerning the liberty of the subject from that in cases concerning such matters as disputes on property.

20 Secondly, it is also clear to the court that, in s 14(2) of the Administration of Justice Act 1960, in the phrase 'no such application shall again be made on the same grounds unless fresh evidence is adduced in support of the application', the words 'fresh evidence' are used in that meaning which is well known and established in such contexts, namely *not merely evidence additional to or different from the evidence before the court on the first occasion, but evidence which the applicant could not have put forward on the first application, or which he could not then reasonably be expected to have put forward*, see ***Johnson v. Johnson*** [1900] P 19 and ***R. v. Medical Appeal Tribunal (North Midland Region), ex parte Hubble*** [1959] 3 All ER 40."

Σε μετάφραση:

35 "Πρώτον, είναι καθαρό στο Δικαστήριο ότι ο αιτητής για habeas corpus οφείλει να προβάλει με την αρχική του αίτηση ολόκληρη την υπόθεση που του είναι από τότε εύλογα διαθέσιμη. Δεν είναι ελεύθερος να προωθή μια αίτηση για ένα λόγο και να κατακρατεί κάποιο διαφορετικό λόγο αίτησης ως τη βάση για δεύτερη ή 40 ανανεωμένη αίτηση στο Δικαστήριο. Η αληθής αρχή του κωλύματος που είναι γνωστό ως δεδικασμένο δεν εφαρμόζεται σε αποφάσεις αυτού του δικαστηρίου επί αιτήσεως για habeas corpus· παραπέμπουμε στα λόγια του Lord Parker CJ κατά την απειγγελία της απόφασης του Δικαστηρίου στη ***Re Hastings (No.***

2). Υπάρχει όμως μια ευρύτερη έννοια με την οποία η αρχή του δεδουλευμένου μπορεί να είναι εφαρμόσιμη, κατά την οποία απολήγει σε κατάχρηση της διαδικασίας η έγερση σε μεταγενέστερη διαδικασία θεμάτων τα οποία θα μπορούσαν και, επομένως, όφειλαν να είχαν εγερθεί προς εκδίκαση σε προηγούμενη διαδικασία: βλ. την απόφαση του Ανακτοσυμβουλίου (Lord Morris, Lord Cross and Lord Kilbrandon) στην *Yat Tung Investment Co Ltd v. Dao Heng Bank Ltd*. Κατά την κρίση μας αυτή η αρχή είναι εφαρμόσιμη και σε διαδικασίες για habeas corpus, είτε δυνάμει του Νόμου του 1967 είτε δυνάμει της γενικής δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου αν και, χωρίς αμφιβολία, η αυστηρότητα της εφαρμογής της αρχής μπορεί να είναι διαφορετική σε υποθέσεις που αφορούν στην ελευθερία του πολίτη από ό,τι σε υποθέσεις που αφορούν σε θέματα όπως περιουσιακές διαφορές.

Δεύτερον, είναι επίσης καθαρό στο Δικαστήριο ότι το Άρθρο 14(2) του Administration of Justice Act 1960, στη φράση “καμιά τέτοια αίτηση θα υποβάλλεται ξανά επί των ίδιων λόγων εκτός αν προσάγεται νέα μαρτυρία προς υποστήριξη της αίτησης” οι λέξεις “νέα μαρτυρία” χρησιμοποιούνται με την έννοια η οποία είναι καλά γνωστή και θεμελιωμένη σε τέτοιο πλαίσιο, συγκεκριμένα όχι απλώς μαρτυρία επιπρόσθετη προς ή διαφορετική από τη μαρτυρία ενώπιον του Δικαστηρίου κατά την πρώτη περίπτωση αλλά μαρτυρία την οποία ο αιτητής δεν μπορούσε να προσάξει κατά την πρώτη αίτηση ή την οποία δεν μπορούσε εύλογως να αναμένεται ότι θα προσήγαγε, βλ. *Johnson v. Johnson και R. v. Medical Appeal Tribunal (North Midland Region), ex parte Hubble*.

Κατά το Άρθρο 155.4 του Συντάγματος ανήκει στο Ανώτατο Δικαστήριο η αποκλειστική δικαιοδοσία για την έκδοση προνομιακών ενταλμάτων, μεταξύ των οποίων και το habeas corpus. Η άσκηση αυτής της δικαιοδοσίας από ένα ή ενδεχομένως και περισσότερους δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου (βλ. Άρθρο 155.2) εξαντλεί την πρωτοβάθμια δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Δεν παρέχεται η δυνατότητα ανάληψης δικαιοδοσίας από άλλους δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου πάνω στο ίδιο θέμα επί των ίδιων γεγονότων. Δεν υπάρχει καν η θεσμική δυνατότητα υποβολής αίτησης προς μεμονωμένο ή μεμονωμένους δικαστές. Αιτήσεις αυτής αλλά και οποιασδήποτε μορφής υποβάλλονται στο Ανώτατο Δικαστήριο και είναι λανθασμένη η εντύπωση πως θα ήταν νοητό να θεωρηθεί ότι θα υπήρχε κώλυμα να επαναεπιληφθεί του ίδιου θέματος ο δικαστής που συνέπεσε να εκδικάσει την πρώτη αίτηση αλλά δεν θα υπήρχε τέτοιο κώλυμα σε περίπτωση που, κατά το απρόσωπο σύ-

στημα κατανομής των υποθέσεων που ισχύει, θα συνέπιπτε να τεθεί η μεταγενέστερη ενώπιον άλλου δικαστή.

5 Το Άρθρο 155.2 του Συντάγματος αναγνωρίζει δικαίωμα έφεσης
κατά των αποφάσεων που εκδίδονται από δικαστή του Ανωτάτου
Δικαστηρίου κατά την ενάσκηση πρωτοβάθμιας δικαιοδοσίας. (βλ.
ως προς το habeas corpus την υπόθεση **Δημοκρατία v. Νίκος Σαμ-**
10 **ψών** (1991) 1 Α.Α.Δ. 848). Αυτή η δυνατότητα, οδηγεί στη τελευταία
μας παρατήρηση πάνω στο θέμα. Η αναγνώριση δικαιώματος υπο-
βολής νέας αίτησης πάνω στα ίδια γεγονότα θα διάνοιγε τη δυνατό-
τητα αυτοτελών εφέσεων με όμοιο αντικείμενο. Και πράγματι, στην
παρούσα υπόθεση, τουλάχιστον μερικοί από τους λόγους που συ-
ζητήθηκαν πρωτόδικα αλλά και ενώπιόν μας, αποτέλεσαν το αντι-
15 κείμενο της έφεσης που ασκήθηκε κατά της απόφασης στην αίτηση
214/95, η οποία και έχει στο μεταξύ απορριφθεί. (βλ. **Αναφορικά με**
την Αίτηση του David Carter, Πολιτική Έφεση 9596, ημερομηνίας
26 Μαρτίου 1996).

20 Οι εφεσίβλητοι επικαλέστηκαν και την αρχή που εφαρμόστηκε
στην υπόθεση **Αναφορικά με την αίτηση του Τζενάρο Περέλλα**
(1995) 1 Α.Α.Δ. 217, πως συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας η επι-
δίωξη της ίδιας θεραπείας με πλείονες της μιας δικαστικές διαδικα-
σίες. Το πρόβλημα εδώ είναι θεμελιωδέστερο. Εν προκειμένω, ισχύ-
25 ουν οι αρχές που διέπουν το δεδικασμένο. (βλ. συναφώς ως προς
την ισχύ και των αρχών του καλύματος αναφορικά με επίδοχο θέμα
(issue estoppel) στην περίπτωση προνομιακών ενταλμάτων, την
υπόθεση **Αναφορικά με την αίτηση της Level Tachexcavs Ltd**
(1995) 1 Α.Α.Δ. 1105.

30 Δημιουργείται δεδικασμένο όχι μόνο σε σχέση με όσα προβλήθη-
καν στην πρώτη διαδικασία αλλά και σε σχέση με εκείνα που θα
μπορούσαν να είχαν προβληθεί ως ενταγμένα στο πλαίσιο του αντι-
κειμένου της αλλά δεν προβλήθηκαν. Το πιο κάτω απόσπασμα από
την απόφαση του Wigram VC στην υπόθεση **Henderson v.**
35 **Henderson** [1843-1860] All ER Rep. 378 από τη σελ. 381 που υιοθε-
τήθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο στην υπόθεση **Theori and**
Another v. Djoni and Another (1984) 1 C.L.R. 296 στη σελ. 300 ,
προσδιορίζει την αρχή:

40 “I state the rule of the Court correctly, when I say that where a
given matter becomes the subject of litigation in, and of
adjudication by, a Court of competent jurisdiction, the Court
requires the parties to that litigation to bring forward their whole
case, and will not (except under special circumstances) permit the

same parties to open the same subject of litigation in respect of matter which might have been brought forward as part of the subject in contest, but which was not brought forward only because they have, from negligence, inadvertence, or even accident, mitted part of their case. The plea of *res judicata* applies, except in special case, not only to points upon which the Court was actually required by the parties to form an opinion and pronounce a judgment, but to every point which properly belonged to the subject of litigation and which the parties, exercising reasonable diligence, might have brought forward at the time".

Σε μετάφραση:

“Αποδίδω ορθά τον κανόνα του Δικαστηρίου όταν λέγω ότι όταν ένα ορισμένο θέμα καθίσταται αντικείμενο αντιδικίας και εκδικασής από αρμόδιο Δικαστήριο, το Δικαστήριο απαιτεί από τους διαδίκους στην αντιδικία αυτή να προβάλουν ολόκληρη την υπόθεσή τους και δεν θα επιτρέψει (εκτός κάτω από εξαιρετικές περιστάσεις) στους ίδιους διαδίκους να ανοίξουν το ίδιο αντικείμενο της αντιδικίας σε σχέση με θέμα το οποίο θα μπορούσε να είχε υποβληθεί ως μέρος του αντικειμένου υπό αμφισβήτηση αλλά δεν προβλήθηκε μόνο επειδή από αμέλεια, παραδρομή ή ακόμα ατύχημα παρέλειψαν μέρος της υπόθεσής τους. Η ένσταση του δεδικασμένου καλύπτει, εκτός σε ειδικές περιπτώσεις, όχι μόνο σημεία σε σχέση με τα οποία το Δικαστήριο πράγματι κλήθηκε από τους διαδίκους να διαμορφώσει γνώμη και να απαγγείλει απόφαση αλλά και κάθε σημείο το οποίο πρεπόντως ανήκε στο αντικείμενο της αντιδικίας και το οποίο οι διάδικοι, επιδεικνύοντας εύλογη επιμέλεια, θα μπορούσαν να είχαν προβάλει τότε”.

Σχετικές με τη δυνατότητα παράκαμψης της αυστηρής εφαρμογής των κανόνων ως προς το δεδικασμένο, κάτω από εξαιρετικές περιστάσεις, είναι οι υποθέσεις *Arnold v. NatWest Bank Plc* [1991] 2 A.C. 93 και *The “Indian Grace”* [1994] 2 Lloyd’s Law Rep. 331, στις οποίες δεν χρειάζεται όμως να επεκταθούμε αφού δεν εγείρεται τέτοιο ζήτημα στην παρούσα υπόθεση. (βλ. και *Παναγιώτης Παμπορίδης v. Κτηματικής Τραπέζης Κύπρου Λτδ* (1995) 1 Α.Α.Δ. 670).

Ο εφεσείων, με την αίτηση που οδήγησε στην εφεσιβαλλόμενη απόφαση, επεδίωξε διάταγμα *habeas corpus* επικαλούμενος για μια ακόμα φορά λόγους που άπτονταν της διαταγής του Επαρχιακού Δικαστηρίου ημερομηνίας 14 Δεκεμβρίου 1995 που οδήγησε στην

κράτησή του. Ορισμένοι από τους λόγους που πρόβαλε, όπως σημειώνει και ο συνάδελφός μας που εκδίκασε την υπόθεση πρωτοδικώς, αποτέλεσαν επίδικο θέμα στην αίτηση 214/95 και απορρίφθηκαν. Δυο μάλιστα από αυτούς ήδη απορρίφθηκαν και κατ'έφεση.

- 5 Πρόσθεσε στη νέα αίτηση και άλλους ισχυρισμούς. Πως το αδίκημα της συνομοσίας για το οποίο επιζητείται η έκδοσή του δεν καλύπτεται από τη Συνθήκη Έκδοσης Φυγοδίκων μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και ΗΠΑ, ημερομηνίας 22 Δεκεμβρίου 1931, η οποία προτάθηκε ως καλύπτουσα και την Κύπρο δυνάμει του Άρθρου 8
- 10 της Συνθήκης Εγκαθίδρυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας. Και πως η Συνθήκη αυτή δε δεσμεύει την Κυπριακή Δημοκρατία επειδή το πιο πάνω άρθρο είναι αντισυνταγματικό, ενόψει των προνοιών του Άρθρου 169 του Συντάγματος.

- 15 Ορθά κρίθηκε στην πρωτόδικη απόφαση πως αυτοί οι επιπρόσθετοι λόγοι θα μπορούσαν να είχαν προβληθεί στην αίτηση 214/95, και πάντως, δεν εκδηλώθηκε οποιαδήποτε αμφισβήτηση ως προς αυτή την πτυχή της. Η αντίληψη του εφεσείοντα πως δικαιωματικά μπορεί να προσφεύγει με διαδοχικές αιτήσεις στον κάθε ένα από
- 20 τους Δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου για την έκδοση εντάλματος habeas corpus πάνω στα ίδια γεγονότα, είναι εσφαλμένη. Δεν υπάρχει τέτοιο δικαίωμα. Ο εφεσείων καλυόταν να υποβάλει νέα αίτηση για habeas corpus πάνω στη βάση των δεδομένων που στήριξαν την αίτηση 214/95. Η αιτίαση εν προκειμένω, πως προβλήθηκαν
- 25 νέοι ισχυρισμοί, σύμφωνα με τα πιο πάνω, δεν αίρει το κάλυμα και η έφεση απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.